

Sygn. akt: I C 155/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Andrzej Antkiewicz
-----------------	---------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2021 r. w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. we W.

przeciwko J. W. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 35.100,67 zł (trzydzieści pięć tysięcy sto złotych 67/100) z następującymi odsetkami:

- maksymalnymi za opóźnienie od kwoty 33.064,93 zł od dnia 16 października 2020 r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.961,13 zł od dnia 15 października 2020 r. do dnia zapłaty;

2. oddala wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.776,94 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych 94/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 155/21

UZASADNIENIE

wyroku

(...) Bank S.A. we W. wniósł o zasądzenie od J. W. (2) kwoty 35.100,67 zł. W pozwie wskazano, że na zadłużenie pozwanej składają się następujące kwoty:

- 33.064,93 zł z tytułu zwrotu kredytu udzielonego pozwanej,

- 1.961,13 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych i karnych naliczonych do dnia sporządzenia pozwu, tj. 15 października 2020 r.,

- 74,61 zł jako zryczałtowana opłata za pakiet usług bankowych.

Powódka wniosła też o zasądzenie dalszych odsetek za opóźnienie (umownych) w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału od dnia następnego po sporządzeniu pozwu do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 1.961,13 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wskazała na stosowanie przez powoda klauzul niedozwolonych, a w razie uznania powództwa przez Sąd, wniosła o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty i nie obciążanie jej kosztami zastępstwa procesowego na podstawie art. 102 k.p.c. Wskazała, że ma kłopoty finansowe i nie jest w stanie zapłacić dochodzonej kwoty jednorazowo. Przyznała zaciągnięcie kredytu i istnienie zaległości w spłacie rat oraz wypowiedzenie umowy. Wskazała na wysoki koszt kredytu wskazany w umowie oraz podniosła, że przy zawieraniu umowy powód zobowiązał ją do obowiązkowego ubezpieczenia zobowiązania, co nie jest produktem bankowym, a zarazem warunkuje możliwość udzielenia kredytu przez powoda. Sprzedana usługa była zbędna, a pozwana nie miała możliwości zapoznać się ze szczegółami dotyczącymi ubezpieczenia poza przepisami zawartymi w umowie kredytowej. Ponadto, przy powstaniu trudności ze spłatą zobowiązania, powód „nie informował jej o możliwości rezygnacji z ubezpieczenia kredytu na poczet zobowiązania” (k. 45-52 akt).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy był bezsporny.

Na podstawie umowy z dnia 3 sierpnia 2018 r. (...) Bank S.A. we W. (dalej także: Bank) udzielił pozwanej, na jej wniosek, kredytu w kwocie 49.674,37 zł. Kredyt obejmował: środki przeznaczone na cele konsumpcyjne w wysokości 14.400 zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy wobec Banku – 23.274,15 zł, środki przeznaczone na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia na życie – 5.275,42 zł, środki przeznaczone na sfinansowanie prowizji Banku za udzielenie kredytu – 6.452,70 zł, środki przeznaczone na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia assistance – 264 zł i środki przeznaczone na sfinansowanie opłaty za wybrany przez kredytobiorcę sposób przekazania środków na cele konsumpcyjne – 8,10 zł. Kredyt miał być spłacony w 60 ratach miesięcznych do 20-stego każdego miesiąca, począwszy od września 2018 r. Wysokość 59 rat wynosiła 1.052,64 zł, a ostatniej raty korygującej 1.052,55 zł.

Na podstawie umowy kredytu wierzyciel miał naliczać odsetki umowne od wykorzystanego kredytu wg stopy procentowej 9,49% w stosunku rocznym. Łączne oprocentowanie umowne za cały okres kredytowania wyniosło 13.184,54 zł. Pozwana zobowiązała się też do spłaty prowizji za udzielenie kredytu i opłat za usługi dodatkowe (pakiet usług bankowych P. (...)) w wysokości 4,99 zł, płatnej przy każdej racie. Na wypadek niespłacenia raty kredytu w terminie, od zadłużenia przeterminowanego miały być pobierane odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych.

W związku z brakiem spłat rat kredytowych (...) Bank S.A. we W. wzywał pozwaną wielokrotnie do spłaty rat, począwszy od stycznia 2019 r., a pismem z 10 marca 2020 r. wypowiedział pozwaną umowę kredytu, stawiając całe zadłużenie w stan natychmiastowej wymagalności. Wskazał, że na dzień sporządzenia wypowiedzenia zadłużenie pozwanej wyniosło 3.176,51 zł, czyli trzy raty. Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni od momentu doręczenia pisma z 10 marca 2020 r. Po wypowiedzeniu pozwana spłacała pewne kwoty, które były zachowywane na poczet kapitału i odsetek.

Dowody: umowa kredytowa, zestawienie wpłat, pisma o braku wpłat, wezwania do zapłaty, pismo o wypowiedzeniu umowy - k. 9-29 akt

Pozwana osiąga dochody z tytułu umowy o pracę w wysokości 2.061,67 zł miesięcznie, nadto w marcu 2021 r. otrzymywała świadczenie 500+ na jedno dziecko, zasiłek rodzinny na dwoje dzieci w kwocie 397 zł. Mąż pozwanej pracuje na budowach, a pozwana dorabia sprzątniem i udzielaniem korepetycji, z tego tytułu są w stanie zarobić miesięcznie ok. 4.000 zł. Pozwana z mężem ma na utrzymaniu dwóch dorosłych synów. Obciąża ją kredyt hipoteczny w kwocie 676,50 zł miesięcznie, a oprócz zadłużenia na rzecz powodowego Banku posiada inne zobowiązania zasądzone prawomocnie przez tut. Sąd.

Okoliczności niesporne: oświadczenie o stanie majątkowym pozwanej – k. 48-52 akt

W ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości, albowiem strona powodowa wykazała dokumentami zawarcie umowy kredytu, jej wypowiedzenie oraz wysokość zadłużenia w zakresie kapitału i odsetek kredytu (art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe).

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanej, że postanowienia zawarte w umowie, w szczególności co do prowizji za udzielenie kredytu i dotyczące ubezpieczeń związanych z umową kredytową stanowiły niedozwolone klauzule umowne. Pozwanej udzielono kredytu konsolidacyjnego, zatem powodowy Bank mógł się domagać stosownych zabezpieczeń, a wobec niskich dochodów pozwanej i problemów w spłacie poprzedniego kredytu, racjonalne było wymaganie ubezpieczenia się na życie. Skoro pozwana podpisała stosowne dokumenty w przedmiocie ubezpieczeń i została poinformowana o ich warunkach, była świadoma wysokości składek na ubezpieczenia, które Bank pokrył na rzecz ubezpieczycieli. Brak jest podstaw do zwolnienia pozwanej w tych okolicznościach od odpowiedzialności za zapłatę opłat związanych z ubezpieczeniami. Zgodnie z art. 69 ust. 2 prawa bankowego w umowie kredytu może określać sposób zabezpieczenia jego spłaty i wysokość prowizji, jeśli umowa ją przewiduje. Z przypisu art. 69 ust. 2 pkt 9 prawa bankowego wynika, że zastrzeżenie prowizji nie jest elementem przedmiotowo koniecznym umowy kredytu, gdy jednak strony umowy decydują się na takie zastrzeżenie (co stanowi w praktyce regułę), to powinno być ono zawarte w umowie. Wysokość prowizji za udzielenie kredytu może być ustalona kwotowo (podanie w umowie konkretnej kwoty) lub procentowo od wysokości udzielanego kredytu. Jeśli kredyt udzielony na podstawie umowy jest kredytem konsumenckim, *lex specialis* w stosunku do art. 69 ust. 2 pr. bank. stanowią postanowienia ustawy z dnia 12 maja 201 r. o kredycie konsumenckim (dalej: u.k.k.). Art. 30 ust. 1 tej ustawy wprowadza obowiązek określenia w umowie kredytu konsumenckiego m.in.: informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10). Według u.k.k. obowiązują ustawowe limity kosztów pozaodsetkowych (zob. art. 36a–36d). Ustawodawca dopuszcza pobieranie od konsumentów opłat, prowizji i innych kosztów w granicach tych limitów. Według art. 36a ust. 2 u.k.k. pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Prowizja ustalona w umowie kredytu z dnia 3 sierpnia 2018 r. nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, dlatego w ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania jej wysokości.

W ocenie Sądu wobec pozwanej nie można było zastosować dobrodziejstwa rozłożenia zasądzonej należności na raty (art. 320 k.p.c.). Pozwana osiąga niskie dochody i posiada liczne zadłużenia, nie jest więc w stanie w ocenie Sądu spłacać zadłużenia wobec Banku w rozsądnych ratach. Co więcej, przy obecnych dochodach, nie jest nawet w stanie spłacać rat przez siebie zaproponowanych, tj. po 1.150 zł miesięcznie. Przy takich ratach Bank musiałby czekać na spłatę zadłużenia przez kolejne 30 miesięcy, co znacznie wydłużyłoby okres kredytowania, który według umowy miał zakończyć się w sierpniu 2023 r. Rozłożenie na raty musi uwzględniać również sytuację wierzyciela i jest wskazane w sytuacji, kiedy pozwana daje rękojmię spłaty zadłużenia w ratach, a okres spłaty rat nie jest zbyt odległy. Wysokość rat musi być dostosowana nie tylko do możliwości płatniczych dłużnika, ale i uwzględniać interes wierzyciela, który jest zainteresowany jak najszybszym odzyskaniem wymagalnego zadłużenia. Nadto, rozłożenie na raty jest wskazane w sytuacji, gdy pozwana popadnie w opóźnienie w spłacie zadłużenia z przyczyn od siebie niezależnych. Taka zaś

sytuacja nie występuje w tej sprawie. Pozwana nie wskazała na żadną z takich okoliczności, np. chorobę, utratę pracy przez nią lub męża.

Odsetki umowne w wysokości 9,49% w stosunku rocznym i odsetki karne za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 359 § 1 i § 2¹ k.p.c. oraz art. 481 § 2¹ k.c.

Dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała sprawę w całości. Na koszty powódki składały się: opłata od pozwu – 1.756 zł, opłata skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa na rzecz Urzędu Miasta G. – 17 zł (k. 4 akt) i koszty notarialnego poświadczenia pełnomocnictwa procesowego – 3,94 zł (k. 33v akt).